

kaste hele Loven, og det ingenlunde fordi jeg er uenig med Fleertallet i, at en Foranstaltning som den, det har bragt i Forslag, gennemføres; men fordi jeg mener, at det er for tidlig, at den foretages. Jeg kan ikke efter min Opfattelse indsee, at der er den allerringeste Grund til at nære nogen Tvivl, naar de tvende ærede Ministre ere enige i, at noget Saadant, som her er foreslaaet, kan gennemføres, og at Thinget da ikke skal indbefomme dem med Tillid. At der skulde kunne være Tale om Prægravation, kan jeg ikke forstaae. Vi sige: Vi have Docenter og vi have Læresale, store nok til ogsaa at optage Eders Forstelever; ville I benytte dem imod derfor at give det Samme, som det hidtil har kostet Eder at faae dem underviste og examinere, da ere vi villige til at gaae ind derpaa. Den Fordeel, som dette vilde medføre for Fællesstaten og Eleverne, har min ærede Kollega (Bjerring) fremhævet, og jeg skal henholde mig dertil. For Kongeriget medfører det den Fordeel, at medens Landbohøjskolen vel bliver noget indskrænket i Benyttelsen af sine Lokaler, men dog ikke i nogen stærkere Grad, end at den fuldt vel kan udføre de Krav, der gjøres til den, opnaaer den uden nogen særlig Udgift at faae en Landbrugshave til fælles Brug saavel for Forsteleverne som for de øvrige Studerende ved Landbohøjskolen. Jeg kan ikke forstaae, at deri skulde kunne findes noget Upassende eller at derved skulde tilsigtes en Fordeel for Kongeriget paa Fællesstatens Bekostning. Jeg mener, at begge Parter ere vel tjente dermed. Kunde man altsaa opnaae denne Udvidelse, den Fordeel, som man attraaer, uden at behøve derfor at gjøre noget særligt Tilskud, kan jeg ikke fatte, hvorfor Thinget allerede nu skulde foreslaae en aarlig Udgift af 1,100 Rd., der efter min Mening maa kunne spares. Saafremt derimod, mod al Forventning, Lovbdfæstet ikke skulde gaae igjennem her eller siden af Rigsraadet ikke skulde blive vedtaget, da er det tidsnok, saa forekommer det mig, at gjøre et Forslag som det, det ærede Fleertal har stillet, og jeg vilde da i alt Fald finde det aldeles rigtigt og velberettiget, at Thinget voterede en saadan Udgift, som jeg derimod nu paa det Bestemteste maa modsætte mig.

Thalbitzer: I Henhold til hvad jeg udtalte ved Sagens første Behandling er det indlysende, at jeg maa slutte mig til Mindretallet. Efter hvad jeg siden den Tid har hørt og selv tænkt over denne Sag, har jeg ikke kunnet faae anden Overbeviisning, end at Lovforslagets Bestemmelser maae være til almindelig Fordeel saavel for de Forststuderende som for Eleverne paa Landbohøjskolen. Jeg indrømmer meget villigt, hvad Udvalgets Fleertal har anført, at den nu bestaaende Forstunderviisning har afgivet mange Exempler paa dygtige Forstkandidater, men fordi dette er Tilfældet, saa veed man dog ikke, hvormegent disse unge Mænd have havt at kæmpe med for at opnaae Examen. Jeg har tilladt mig ved Sagens første Behandling at udtale, at saaledes som Examen nu er indrettet, hører der megen Fasthed og Slid til hos de unge Mænd, der meest skulde arbejde paa egen Haand, for at de kunne faae Examen i en ikke altfor lang Arrække; thi det hører man ofte klage over, at om ogsaa Ufaldet har været heldigt, har Forberedelsen til Examen dog trukket igjennem en Række af Aar. Deri er jeg enig med det ærede Mindretal, at Underviisningen har været for adspaltet, og jo mere koncentreret man kunde faae den, til desto større Fordeel vilde det være for de Forststuderende. At Finantsministeren ogsaa har følt dette, synes at fremgaae af Motiverne, hvor Ministeren sætter det som en Betingelse for at gaae ind paa Forslaget, at Examen skulde være tilendbragt i 3 Aar. Det forekommer mig, at denne Begrænsning viser, at det ogsaa maa have været Finantsministerens Mening, at saaledes som Forholdene nu ere, medtager Examen en temmelig lang Tid. Jeg kunde meget have ønsket, at nogle af disse Betingelser vare blevne optagne i selve Loven. Jeg havde ventet, at dette muligviis vilde blive foreslaaet af den ærede 6te Landsthingsmand for 1de Aarss (Ingerslev), der er den af Udvalgets Medlemmer, der interesserer sig varmest for Loven. Jeg troer, at det vilde være gavnligt, om nogle af disse Bestemmelser bleve slaaede fast ved Lov, og min Tanke blev navnlig henledet derpaa for kort siden, da den samme Landsthingsmand i en Sag, vi nylig have behandlet, i